

ning ühel päeval oli priiske noormees valmis, kel' l nühid kaa kohus oli, enesele ametid walitseda, mis kõige enam tema meele pärast oleks.

Willem soowis, laewameheks hakkata. Et see nüüd küll niihästi wanaemal kui kaa ristiemal vastu meelt oli, siiski naad ei saanud noormehe seespidise sundmusele üle wõitu ja Willem läks siis otskohe sadamasse, madruse kohta otsima. T'a sai kaa ühe laewa peale vastu wõetud, ja et küll lippar mitte wäga t'a meele pärast ei olund, lubas t'a siiski teisel päeval tagasi minna. Enne kui emaga Jumalaga jättis, läks t'a ristiemä juure. See oli kaa juba wana ja seals juures puruwaene, nõnda, et Willem viete imeks pani, kust eideke seda raha sai, mis eest temale kohwi ja saija laua peale tõi, mis, õigust ütelda, hästi küll maitfes.

Kui pidid lahkuma, ütles ristiemä: „Et m'a wana olen ja minu filmad siud wiist enam mitte näha ei saa, siis tahan sulle kaasa anda, mis mul võimalik. Säh, siin seda kuldpeningi

musta päewaks ja seda wana kohwi weški! Sellega on lugu nõnda: Kui sull midagid waja on, olgu mis tahhes, seda saadab sulle kohwi weški kobe, kui s'a aga kohtlase meelega soowid ja mitte ahnuse pärast. Sul pole siis muud tarwis teha, kuid aga ütelda:

„Weški, weški keeruta,
Minu soowi täida s'a!“

ja nimetad siis seda soowitud asja, siis on see s'u kääs. Alga hoia, et s'a mitte ahneks ei lähä, see oleks s'u õnnetus!“

Willem ei tahtnud sugugi uskuda, et see wana lagunud weški ime tükkä wõida korrale jaata. Ometi wõttis t'a asja kaasa, wana ristiemä mälestuseks, jättis eidekest Jumalaga ja tõttas koju. — Siin andis kuldpeningi ema kätte, lahkus siis raske südamega nutjast ja läks, kohwi weški kaenla all, laewa peale.

Seal sündis, et hakkatusel igamees teda pilkas selle wana ristia pärast ja et t'a küll mitu korda ära seletas, et see temale ühest heast eidekest antud, siiski ei mõistnud toored madrused tema südame